

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

30.4.2023 – 3. sunn. pääsiäisestä

Jumalan kansan koti-ikävä

Tekstit

Psalmi Ps. 66:3 – 9

1. lukukappale Jes. 54:7 – 10

2. lukukappale 1. Piet. 1:3 – 9

Evankeliumi Joh. 10:1 – 10

Esirukouksissamme: Mailis, Eero, Ron, Marilyn.

Tulevia tapahtumia

Ti 2.5.

klo 14.00 Kammari **Impola**

Ke 3.5.

klo 10 – 13 Kahvitauko **Regent St.**

To 4.5.

klo 10.00 Jumalanpalvelus **Hoivakodin kappelissa**

klo 18.30 Raamattupiiri **Zoom**

Su 7.5.

klo 9.30 Messu † **Voima**

klo 11.30 Engl. jumalanpalvelus † **Regent St.**

Psalmi: Ps. 66:3 – 9

³ Sanokaa Jumalalle:

Kuinka pelottavia ovatkaan sinun tekosi! Viholliset nöyryvät sinun edessäsi suuren voimasi tähden. ⁴Koko maa kumartuu eteesi, koko maa laulaa kiitostasi ja ylistää nimeäsi. *(sela)* ⁵Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja. ⁶Hän muutti meren kuivaksi maaksi, kuivin jaloin kansa kulki virran poikki. Siksi me saamme iloita hänestä. ⁷Hän hallitsee voimallaan iäti, hän pitää silmällä kansoja. Älköön kukaan nousko kapinaan häntä vastaan. *(sela)* ⁸Ylistäkää meidän Jumalaamme, kaikki kansat, antakaa ylistyksen kaikua! ⁹Hän antaa meille elämän, hän ei salli jalkamme horjua.

1. lukukappale: Jes. 54:7 – 10

⁷ Hetkeksi minä sinut jätin, mutta suuressa rakkaudessa minä nyt haen sinut takaisin. ⁸Vain tuokioksi, vihani vimmassa, minä käänsin kasvoni sinusta pois, mutta minä armahdan sinua, minun uskollisuuteni on ikuinen, sanoo Herra, sinun lunastajasi. ⁹ – Minä vannon niin kuin Nooan päivinä. Silloin minä vannoin, etteivät Nooan ajan vedet enää koskaan tulvisi maan yli, ja nyt minä vannon, etten enää sinuun vihastu enkä sinua soimaa. ¹⁰ Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.

2. lukukappale: 1. Piet. 1:3 – 9

³ Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista. ⁴Häneltä me saamme perinnön, joka ei turmellu, ei tahraannu eikä kuihdu. Se on varattuna teille taivaissa, ⁵ja voimallaan Jumala varjelee teidät uskossa, niin että te saavutatte pelastuksen, joka on valmiina saatettavaksi ilmi lopunaikana. ⁶ Siksi

te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa. ⁷ Kultakin koetellaan tuleessa, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi, ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa. ⁸ Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattoman, kirkastuneen ilon vallassa, ⁹ sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen.

Evankeliumi: Joh. 10:1 – 10

Jeesus sanoi:

”Totisesti, totisesti: se, joka ei mene lammastarhaan portista vaan kiipeää sinne muualta, on varas ja rosvo. Se, joka menee portista, on lampaiden paimen. Hänelle vartija avaa portin, ja lampaat kuuntelevat hänen ääntään. Hän kutsuu lampaitaan nimeltä ja vie ne laitumelle. Laskettuaan ulos kaikki lampaansa hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä. Vierasta ne eivät lähde seuraamaan vaan karkaavat hänen luotaan, sillä ne eivät tunne vieraan ääntä.”

Jeesus esitti heille tämän vertauksen, mutta he eivät ymmärtäneet, mitä hän puheellaan tarkoitti. Siksi Jeesus jatkoi:

”Totisesti, totisesti: minä olen lampaiden portti. Ne, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat kaikki olleet varkaita ja rosvoja, eivätkä lampaat ole kuunnelleet heitä. Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu. Hän voi vapaasti tulla ja mennä, ja hän löytää laitumen. Varas tulee vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän.”

Saarna Pastori Johanna Porkola

Tämä aihe Jeesus paimenena ja me ihmiset lampaina on aikalailla samaa aihetta mitä me viime sunnuntaina vietimme. Evankeliumiteksti viime sunnuntaina keskittyi Jeesuksen, Jumalan rakastamiseen, ja miten me sitä rakkautta toteutamme tässä maailmassa. Tänä keskitämme siihen mitä tuo rakkaus Jeesuksen meille itsellemme antaa ja mitä merkitystä sillä on meidän iankaikkisen elämämme kannalta. Puhe lampaista ja paimenesta on melko kaukana siitä miten me tulkitsemme ja ymmärrämme oman elämämme ja sen ympäristön missä asumme. Olen suomenkielisessä seurakunnassa kysynyt mitä paimentaminen on, ja että onko paikalla ketään joka on oikeasti ollut paimenessa. Joitakin käsiä on noussut ylös, muistan tämän viime vuodelta. Yleensä se on ollut lehmien paimentamista. Kyllähän lampaitakin oli ja on edelleen. Nykyään lampaat ja karja on aidatuilla mailla, ei tarvitse etsiä laitumia kauempaa.

Edellisen sodan aikaan, Suomessa Karjalasta evakuoitujen karjalaiset toivat kävellen lehmänsä rajan yli. Tunsin erään tälliäsen vanhan rouvan joka oli paimentamassa niitä lampaita ja lehmiä ollessaan pikku tyttö. Hän kertoi, että ensimmäisinä päivinä paperikengät menivät aivan rikki ja loppumatka piti taittaa avojaloin. Hän oli noin 9 tai 10 -vuotias silloin. Muu perhe, isä rintamalla sekä äiti ja useampi pikku veli ja sisar olivat menneet junalla. Hän vanhimpansa käveli useita satoja kilometrejä lehmien kanssa. Muitakin toki oli samalla matkalla, joten yksin ei tarvinnut olla. Silti ajattelen, laittasinko omaa tyttöäni tuolle matkalle yksin lehmien kanssa? Ei ihme, että tuo rouva ennen kuolemaansa sai presidentiltä kunniamerkin saavutuksestaan. Paikallinen veteraanijärjestys ymmärsi pyytää ja ehdottaa hänelle tuota merkkiä.

Mitä tämä opettaa meille paimentamisesta ja siitä mihin Jeesus meitä kutsuu. Se kuvaa lojaalisuutta ja uskollisuutta sitä tehtävää kohtaan joka on annettu. Voisi kuvitella, että 9-10 -vuotias tyttönen saattaisi lähteä omille teille ja jättää karjan sinne metsään. Ei ole niin mukavaa kävellä nälissään satoja kilometrejä säällä kuin säällä. Mutta ei, uskollinen paimen hoitaa tehtävänsä ja selvittää turvallisen reitin karjalle kulkea. Paimen etsii tarvittavaa ruokaa, laitumen karjalleen ja turvaa laumansa. Sitä se seurakunnan johtaminenkin on ihan kauttaaltaan. Antiikin ajattelijan, filosofin mukaan paimenen tehtävänä on valvoa, vartioida ja suojella laumaansa, ei teurastaa. Paimen-tematiikka oli hyvin suosittua antiikissa, nimenomaan kansan johtamiseen

liittyvänä ajatuksena. Miten on, olisiko tästä ajattelusta apua myös nykyisen hallituksen, eduskunnan ja valtion johtamisen ajattelussa?

Jeesuksen puhe on melkoista kuvapuhetta, kryptistä kuin mikä, kuten aina Johanneksella. Aiemmassa luvussa kerrotaan sokeasta miehestä, jonka Jeesus paransi ja joka joutui fariseusten kuulusteltavaksi. Fariseukset ovat uhanneet erottavansa synagogasta kaikki, jotka tunnustavat Jeesuksen Messiaaksi. Fariseukset eivät siis kokoa laumaa, vaan hajottavat lauman. Vanhassa testamentissa on paljon viittauksia, siihen, että Israelin johtajat ovat pahoja paimenia ja vain hajottavat. Jeesus on portti, joka avaa oikean oven, johtaa oikealle tielle. Tätä voidaan ajatella oikeana oppina. Siivouksesta livahtaneet opettavat väärää oppia. Me teemme päätöksen jo tässä maailmassa seuraammeko me oikeaa ääntä vai jotakin toista ääntä. Haluammeko me aina edes seurata oikeaa, totuuden ääntä? Se toinen ääni, maailman ääni on usein kovin houkutteleva. Se vaikuttaa helpommalta ja sillä toisella tiellä on varmasti tarjolla enemmän hauskaa ja kunniaa, ainakin näennäisesti.

Ajattelen monesti nuoriamme täällä länsimaissa, jossa erilaisten äänten ja houkutusten paljous on melkoinen. Miten kukaan lapsi tai nuori voi löytää oikean tien ja kuulla oikeaa ääntä? Siihen tarvitaan ohjausta. Jos joku teistä nyt kokee tämän puheen loukkaavana ja tuntee piston sydämessään, niin ehkä niin pitääkin. Myös minä koen piston sydämessäni. Teemmekö tarpeeksi seurakunnassa nuorten ja lasten puolesta ja ohjaammeko heitä tekemään oikeita ja turvallisia valintoja elämässä. Tarvitaanko yhteisöä ylipäätään sellaiseen? Voisimme tehdä enemmän, paljon enemmän.

Kristityillä on aina hankaluuksia puolin tai toisin maailmassa. Luterilaiseen tapaan, meitä ei pyydetä lukitsemaan itseämme maailmalta vaan olemaan osa maailmaa. Ajatuksemme tässä raadollisessa maailmassa on, että meillä on suojelija, jolla on meidän iankaikkisen elämämme avaimet käsissään. Jeesuksen opetus hyvästä paimenesta, perustuu paimenen ja hänen laumansa keskinäiseen luottamukseen ja paimenen valmiuteen uhrautua laumansa puolesta. Tämän kautta saatamme huomata millainen ero on maallisella ja taivaallisella johtajuudella ja vallalla: Miten ne joilla on valtaa, käyttävät sitä ja millaisia päämääriä heillä on?

Seurakunta tulisi tunnistaa siitä, että sen päänä ja johtajana on Kristus Jeesus, joka ei halua yhdellekään jäsenelleen pahaa ja väärää. Meistä jokaisen tulisi nähdä Kristuksen kasvot ihan jokaisessa ihmisessä jonka kohtaamme. Sinä seurakuntalainen olet meidän käyntikorttimme missä ikinä kuljetkin. Meidän uskomme, yhteisönne, seurakuntamme arvioidaan sinun kauttasi. Se on iso vastuu, ja voi olla, että unohdamme tämän aina silloin tällöin. Ketä minä edustan tässä maailmassa? Et pelkästään itseäsi, voit olla siitä varma. Se miten meistä kukakin siinä edustustehtävässä selviää, siitä pitää huolen se taho kenelle meidän sydämemme kuuluu. Kuuluuko se maailmalle vai kuuluuko se Jeesukselle? Sen ratkaisun joudumme kuitenkin tekemään joka päivä. Aamen

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury